

<intro: filmpje Inspiratie nodig - Nick Vujicic>

Lieve gemeente,

De verbinding tussen het Marcus-verhaal over Jezus die de verlamde vergeeft en geneest en het filmpje van Nick Vujicic was een uitspraak van Nick: **'angst verlamt'**. Hij heeft het over eenzaamheid, verslagenheid, gebrokenheid en als hij dat vertelt met zijn lichaam zonder ledematen dan heeft dat geen uitleg nodig. Deze man weet waarover hij het heeft.

Het gaat in dit filmpje ook over overwinningen, leven als getuige van God dankzij de genade van God. Daar is iets gebeurd in dit leven. Nick is niet genezen. Ik weet niet of hij gebeden heeft om armen en benen. Toch straalt hij heelheid en beweging uit. Hoe kan dat? **Hij ging met zijn gebroken hart naar Jezus.** Daarvoor kwam Jezus in de eerste plaats.

Laat dat de werking van deze preek mogen zijn.

Met ons gebroken hart naar Jezus.

Laten we de tekst bekijken:

We begonnen te lezen bij vers 35. Het is 's ochtends nog vroeg en Jezus gaat bidden. Hij heeft overleg met zijn Vader nodig en gaat een intensief gesprek aan. In vers 36 lezen we: 'De leerlingen gingen Jezus vlug achterna'. Om met Hem te bidden? Te leren van Jezus?

Nou, nee; ze zeggen als ze Jezus vinden niet: 'Heer leer ons bidden?' Dat zeggen ze nog niet. Ze zijn op dit moment druk bezig met het organiseren van de mensen rondom Jezus. 'Iedereen is naar u op zoek!' zo zeggen ze. Zij zijn bezig Jezus in goede banen te leiden.

Voor dit gedeelte lezen we over Jezus' genezingsmacht. Vers 32: 'Mensen brachten alle zieken en bezetenen naar Jezus toe; alle inwoners van de stad hadden zich bij de deur van het huis verzameld.' Wat een enerverende tijd voor de discipelen. Wat was Jezus een natuurtalent, een mensen-magneet. En zij mochten Hem helpen. Wat een drukte. Dit moet de volgende dag anders, beter. Ze hebben hun organisatieplannen klaar en doorgesproken.

Als Jezus dan naar buiten gaat, naar een eenzame plek om daar te bidden, dan gaan ze Hem achterna. Ten slotte vinden ze Hem, helemaal alleen. 'Iedereen is naar u op zoek!' zeggen ze. Ze wisten het 's ochtends al zeker hoe de dag zou worden. Het nieuws van Jezus zou zich als een lopend vuurtje zou verspreiden; dat zou een hoop mensen op de been brengen. Jezus, zeggen ze, stelt u zich strategisch op; doe uw ding en wij zorgen voor de rest.

Wat Jezus dan zegt zal een teleurstelling zijn geweest. Het gaat Hem niet om grote bijeenkomsten, het uitmelken van kansen, maar om het goede nieuws te brengen van het Koninkrijk dat vorm krijgt

in harten van zijn volgelingen en niet slechts een hype is. Het blijkt dat het Jezus gaat om hén, zijn volgelingen, niet om de massa. 'Laten **wij** ergens anders heen gaan, zegt Jezus tot zijn leerlingen, naar de dorpen hier in de omtrek, zodat ik ook daar het goede nieuws kan brengen.' Het goede nieuws voor gebroken mensen of ze nu lichamelijk gezond of ziek zijn. Het laten doorbreken van het Koninkrijk in huizen en harten door de duivel, de vader van de angst te verdrijven.

Tekenend voor de houding van Jezus is het eerste verhaal van de genezing van iemand die aan huidvraat leed/ die melaats was en Jezus vraagt om reiniging. Jezus ging veel om met zieken, ernstig zieken, zoals hier een zieke die niet bij de mensen mocht verblijven; die in onze tijd in quarantaine in het ziekenhuis zou liggen.

De reactie van Jezus tekent zijn houding. Jezus zag de ernstig zieke man; 'kreeg medelijden, stak zijn hand uit, raakte hem aan en zei: 'Ik wil het, word rein, vers 41.' Letterlijk staat er voor 'medelijden krijgen' een woord dat met 'ingewanden' te maken heeft; dus: Jezus ingewanden bewogen bij het zien van deze zieke man. In onze termen: zijn maag draaide om van medelijden met hem.

Wat kunnen wij ermee?

Ik werd geraakt door het verhaal van Paul tijdens een gebedsbijeenkomst, niet van onze gemeente. Hij begon als een soort biecht te vertellen over zijn zus. 'Die heeft anorexia', zei hij. 'Ze is 26 jaar en weegt nog maar 32 kilo. Ze is er zó slecht aan toe dat ze inmiddels artritis heeft gekregen en zich niet meer goed kan aankleden. Daarbij is ze diabetes geworden en zit inmiddels in de overgang, 20 jaar te vroeg. Ze is geen christen.' Hij zei: 'Ik moet jullie eigenlijk iets bekennen... **Ik bid niet eens voor haar**. Ik heb me afgevraagd waarom niet. Geef ik niet genoeg om haar? Ja, zeker wel! Maar ik bid niet voor mijn zus, omdat ik dat gewoon te pijnlijk vind. Als ik voor haar bid, moet ik wel aan haar en aan haar situatie denken. Het betekent dat ik me met haar identificeer en dat ik haar pijn voel. Daarom is het gemakkelijker die hele kwestie gewoon te vergeten en te doen alsof er niets aan de hand is.'

Maar, zei hij, God heeft me uitgedaagd om de pijn van mijn zus te voelen. Ik geloof dat God **ons** uitdaagt om de pijn van mensen om ons heen te **durven** voelen. Om niet zozeer voor mensen te bidden, vanuit de comfortabele positie van ons eigen behoud, maar veeleer met hen bij God te pleiten, vanuit een noodpositie. Hij zei: **Zijn we bereid de pijn te voelen die God voelt?**

Dit stuk uit Marcus zegt: Jezus was daartoe bereid. Het lijkt wel of Hij een groot deel van zijn tijd hier op aarde doorbracht met zieken. En hij nam zijn volgelingen mee naar deze zieken toe.

Vaak zat Jezus in een soort ziekenboeg en zijn volgelingen zaten er dan ook middenin. Werken in de zorg lijkt me dan ook een heel christelijk beroep. Maar Jezus ging verder dan 'de handen aan het bed'; Hij legde handen om het hart; om harten die gebroken zijn, die verlamd zijn door de angst. Jezus gaat een niveau dieper.

Dat laat ons de tweede geschiedenis in Marcus 2 zien. Het verhaal van de verlamde die door 4 vrienden door het dak voor de voeten van Jezus wordt neergelegd. De vrienden waren vastbesloten om iets van Jezus gedaan te krijgen, maar wat eigenlijk?

Jezus lijkt een preek te gaan houden als hij tegen deze verlamde zegt: 'Vriend, uw zonden worden u vergeven.' Hij heeft het niet over genezing. Als deze verlamde uit onze omgeving afkomstig was geweest, dan hadden we vast zoiets gezegd als 'Dank u wel, Jezus, maar dat is niet waar ik op zit te wachten. Ik ben verlamd! Dat is op dit moment mijn grootste probleem.'

Maar Jezus weet iets wat de man niet weet - dat hij een probleem heeft dat veel groter is dan zijn lichamelijke toestand. Jezus zegt tegen hem: 'Ik begrijp je problemen. Ik heb je zien lijden. Daar kom Ik zo op. Maar bedenk alsjeblieft dat het grootste probleem in een mensenleven nooit het lijden is, maar de zonde.'

Wellicht vind je Jezus' reactie schokkend. Ik volg een cursus coachen en daarin leer je om te letten op iemands reactie op een situatie of op een levensfeit. Je kunt weinig doen aan wat je is overkomen of aan wat andere mensen doen, maar aan jezelf en je reactie erop kun je wel iets doen.

Wanneer in de Bijbel over zonde gesproken wordt, gaat het niet alleen over de verkeerde dingen die we doen. Het gaat niet alleen om liegen of lust of wat dan ook. Het gaat ook om het negeren van God in de wereld die Hijzelf gemaakt heeft; het is de opstand tegen Hem door langs Hem heen te leven. Het is alsof we zeggen: Ik bepaal zelf wel hoe ik mijn leven leid. En dat, zegt Jezus, is ons grootste probleem.

Jezus boort bij deze verlamde deze diepere laag aan. Hij zegt: jouw verlangen is om weer te kunnen lopen. En dat begrijp Ik. Maar als ik je lichaam genees, als dát alles is wat Ik doe, voelt dat nu alsof je nooit meer ongelukkig zult zijn. Maar wacht een maand of twee, drie, vier - en dan is dat gevoel weg en loop je tegen iets anders aan. In ieder mensenhart zit het onbehagen diepgeworteld.

Ons echte probleem is dat we onze identiteit bouwen op iets buiten Jezus. Dat kan succes zijn, of bezit, of ons uiterlijk. Het is dát waarvan we zeggen: als ik HET maar heb, dan komt alles voor elkaar. En als dat niet lukt wordt je boos. En als het je wel lukt, lijkt het opeens niets en onbelangrijk.

Jezus zegt: 'Weet je, als je mij hebt, dan zal ik je echt voldoening geven en als je me teleurstelt, zal ik je steeds vergeven. Ik ben je Redder, de enige die dat kan.'

Jezus laat in dit verhaal zien dat Hij in ons hart kan kijken; Hij weet hoe wij denken. Religieuze leiders vinden de uitspraak van Jezus over zonden vergeven vreselijk irritant. Ze denken bij zichzelf 'Hoe durft hij? Alleen God kan zonden vergeven!' En dat klopt, maar Jezus is naast mens ook God.

Wanneer we in de buurt ruzie hebben en de buurman-links geeft de overbuurman een enorme optater - hij zit onder het bloed - dan kan ik wel zeggen tegen de buurman-links: ik vergeef je. Maar wat zal dan de overbuurman zeggen als hij is bijgekomen: Jij kunt hem niet vergeven. Dat kan ik alleen. Ik kreeg die optater.

Een zonde kun je alleen vergeven als die tegen jou begaan is. Als Jezus de verlamde aanziet en zegt: 'Vriend, uw zonden worden u vergeven', dan zegt Hij dus: ten diepste heb je tegen Mij gezondigd. Ik ben God, de Schepper van hemel en aarde en ook van jouw leven. Al zie je dat aan Mij niet af: Ik ben aan jullie mensen gelijk, als de Mensenzoon vers 10; mijn identiteit omvat meer. Dit vraagt om geloof! Van ons! Wij/ik heb Jezus nodig voor vergeving.

Dat is een enorme aanspraak, zo zien we meteen aan de religieuze specialisten van die tijd, de schriftgeleerden, zo laat het vervolg zien.

Hoe reageert Jezus op wat zij denken? Vers 8: 'Jezus had meteen door wat ze dachten en dus zei hij: 'Waarom denkt u zoiets? Wat is gemakkelijker, tegen een verlamde zeggen: "Uw zonden worden u vergeven" of: "Sta op, pak uw bed en loop"? Ik zal u laten zien dat de Mensenzoon volmacht heeft om op aarde zonden te vergeven.' Toen zei hij tegen de verlamde: 'Ik zeg u, sta op, pak uw bed en ga naar huis.' Meteen stond hij op, pakte zijn bed en ging weg; allen die dit zagen, stonden versteld en loofden God. 'Zoiets hebben we nog nooit gezien, 'zeiden ze.

Op het eerste gezicht lijkt het alsof Jezus zegt: 'Je kunt wel zeggen: 'Uw zonden worden u vergeven', maar niet iedereen kan genezing schenken. Ik zal laten zien dan ik beide kan.' De vooronderstelling is dan dat het moeilijker is om te genezen dan om te vergeven en dat Jezus het eerste doet om zo te bewijzen dat hij het tweede ook kan. Maar het is maar de vraag of dit klopt. Uitleggers van de Bijbel wijzen erop dat Jezus' weg hier in dit tweede hoofdstuk van Marcus al wordt overschaduwed door het kruis. Hij laat zien dat hij geen wonderdoener in de eerste plaats is, maar de Verlosser van de wereld. Als hij deze man niet alleen geneest, maar ook de zonden vergeeft, zet hij een beslissende

stap op de weg naar zijn dood. Als hij zich alleen als Wonderdoener had gepresenteerd hadden de religieuze leiders zich niet zo geërgerd en was dat niet op zijn dood uitgelopen. Jezus bezegeld zijn lot hier en andere plaatsen door zich voor te stellen als de Verlosser.

Weet je, Jezus had de macht om alleen het lichaam van die man te genezen, zoals hij ook de macht heeft om jou dat succes, die relatie of die erkenning te bezorgen. Meteen of in een reeks van stappen...

Maar Jezus weet dat Hij daarmee niet diep genoeg gaat. Hij weet, of we nu verlamd op bed liggen of een moeizaam leven leiden, dat we niet geholpen zijn met iemand die onze wensen vervuld. We hebben meer nodig! We hebben iemand nodig die ons egoïsme doorbreekt en de zonde wegneemt. Kortom, we hebben vergeving nodig. Dat vraagt om een Verlosser.

En als Jezus aan de slag gaat met wat wij als ons diepste verlangen zien, dan laat Hij ons daaronder een veel dieper verlangen zien, een verlangen naar God, naar Jezus. Een verlangen dat Hij niet alleen die ene keer, maar steeds weer wil vervullen. En hoe je er uit ziet, wat je doet, dat komt op de tweede plaats. Daarin in Nick Vujicic een voorbeeld. Hij is en blijft zwaar gehandicapt, maar is een vreselijk compleet en enthousiast christen en getuige van Jezus. Met zo'n lichaam. Daartoe is Jezus in staat. Hij is Verlosser.

Ga daarom niet allereerst naar hem toe voor je wensen, maar allereerst voor je zondeprobleem, voor vergeving. En daarna mag dat ook voor de genezing. Wellicht verwachten we te weinig van Hem voor de genezing. Maar wel in de goede volgorde: eerst vergeving, dan genezing.

Amen